

Heinrich Rahn

**Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne, I. D. & Prof. Ad Festum
Pentecostes Summa cum animorum devotione rite celebrandum Omnes
Academiae Cives serio adhortatur**

Rostochii: Kilius, 1648

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn734824041>

Druck Freier Zugang

R.U. Progr. 1648

1) Johann Quistorp

2) Heinr. Rahne

3) "

4) "

5) Joach Schnobel

3
RECTOR
Universitatis Rostochiensis
HENRICVS RAHNE,

J. D. & Prof,

Ad

FESTUM PENTE-
COSTES

Summa cum animorum de-
votione rite celebrandum

Omnes Academia Civis serio adhortatur;

ROSTOCHII,
Typis NICOLAI KILII, Academiae
Typographi, Anno 1648.

RECTOR
Universitatis Rostochensis
HENRICVS RAVNE

FESTUM PENTE
COSTES

Summa cum animorum de
votione et celebrantia
Omnes Academicus Civis et Scholares

ROSTOCHII
Papa NICOLAI KELL. Academi
Typographus et Editor

Um in eo jam esset, ut Conservator noster peractis in terra omnibus, quæ ad obtinendam asserendamque generis humani salutem pertinebant, sursum in cælos reciperetur; congregatis duo decim viris suis hunc in modum præcepit:

Tempus abire mihi est, vos hinc durate, nec Urbem Orbe prius mutate, DE I quàm SPIRITUS alto Induat è cælo cunctos post pauca dierum.

Cui dicto audientes illi, precibus indies ad Deum patrem effusis, promissum Hierosolymis præstolantur. Et ecce in ipsa Pentecostes solemnitate derepente ad eos cœlitus SPIRITUS sanctus, maximo cum sonitu, ac velut impetuosissimi venti cujusdam flatu deruit,

Et simul omneis Irrigat igne suo: varique oracula lingua

Omnibus inspirat.

Ita quidem, ut nulla gens sub sole degeret, cujus illi linguam non, quam optimè, quàm perfectissimè callerent, haud secus ac si vernaculæ eis essent, easque cum primo nutricis lacte imbibis-

sent. Itaque factum, ut, cum eâ temporis so-
lennitate, omnium fere nationum homines in
Urbe versarentur, visis atque auditis Apostolis,
suam in qua quiq; nati essent, audientes linguam,
mirarentur, obstupescerent, & exclamarent:

*Nonne hi sunt omnes Galilæi? quomodo linguis
Ergo loqui variis audimus nostrâ, sub omni
Qui sumus orbe sati?*

Divinum profecto magisterium in hoc sese
omnium manifestissimè exseruit. Nec vero est,
quod aliquis Dæmoniacos vel arreptitios nobis
objiciat, quos ignotâ aliquid lingvâ deblatera-
re aliquando forte contingit. Neque enim lo-
quuntur ipsi, sed Cacodæmon ille juratus huma-
ni generis hostis per eos ipsorum abutens linguis:
miseri interea eorum quæ effutiunt haud quic-
quam intelligunt, sed tiliarum instar aliunde
inflati, sine mente sonos edunt. Quid igitur isti
commune habent cum Apostolis? Hi revera ipsi
locuti sunt, & *ῥήτοροι* sermonis sui formatores at-
que effectores extiterunt. Quærat aliquis quem
donum istud linguarum usum habuerit? Unum
Apostolus indicat, linguas infidelibus dicens es-
se signum, nempe, maledictionis & pœnæ in-
stantis. Ut enim alia signa fidem piorum ædifi-
cabant, obstinationem verò infidelium convin-
cebant:

cebant. ita præfractos & pertinaces Judæos tanto magis redarguebat linguarum exoticarum donum, quanto illustrius erat prædictionum Propheticarum complementum. Alter usus longè fuit augustissimus. Nam linguarum beneficio fieri debuit, ut salutaris Evangelii concio, ex illis gentis Hebrææ angustiis educta, in omnes terras atque maria propagaretur; omnibus populis ac gentibus annunciaretur. Quid miseris mortalibus donari potuit præstantius? quid dignius? quid utilius? Fateor equidem varietatem linguarum, quâ impedita fuit constructio turris in Sinear primitus exquisitissimæ poenæ loco inflictam fuisse. Tunc enim, una cum esset omnium mortalium lingua, confusionem linguarum induxit DEUS, ut turbaret atque disijceret eos, qui non secus, quàm de gigantibus deos & cælum oppugnantibus, finxit antiquitas, munimentum firmissimum, & arcem sua opinione inexpugnabilem contra verum DEUM construere, eumque veluti in ordinem redigere, & leges ipsi præscribere conati sunt. At ut illa ingens olim poena fuit, ita hoc sane ingens est donum, & ad Ecclesiæ ædificationem maximum habet momentum. Quippe nos ipsi huic beneficio linguarum debemus, quod fideles DEI servi omnimoda illa

linguarum cognitione instructi, nostro idioma-
te doctrinam CHRISTI in hanc etiam mun-
di plagam disseminârunt. Plura, CIVES ACA-
DEMICI, audietis è suggestis, quibus nos de-
ditâ opera hoc loco supersedemus, intenti dun-
taxat ad hoc, quod officii ratio à nobis exigit, &
quod etiam me tacente decere vos intelligitis
Agere vos gratias jubemus DEO ter optimo
maximo, quod Ecclesiam suam cùm summis aliis
longeque amplissimis beneficiis, tum etiam hoc
admirabili linguarum dono auxerit atque orna-
verit: quod idem etiam superioribus seculis ne-
glectum ac barbarico revera cæno demersum,
denuo in lucem produxerit atque expoliverit.
Præclarè Philosophorum quidam dixit olim, id-
circo hominem orbis hujus universi Antistitem,
ab illo sapientissimo mundi architecto condi-
tum & in hanc scenam terreni theatri ablegatum
esse, ut spectator divinorum operum esset, neque
vero spectator solum sed interpret etiam ac ce-
lebrator. Agnoscamus igitur & nos magnalia
DEI & agnita publicè, pro ea ac debemus, animi
devotione, celebremus. Incumbamus, inquam,
in id omni conatu, ut præsens hoc festum piis
precibus ac meditationibus sacris transigamus,
atque ita templa DEI, & Spiritus sancti *δικητήρια*
simus

simus, eademque ad extremum usque vitæ hali-
tum constanter maneamus. Nullo profecto
majore supplicio potest afficere DEUS il-
los, qui parere nolunt salutaribus monitis ipsius,
quàm si eos patiatur indulgere, atque obse-
qui cupiditatibus suis, & sua consilia sequi,
quibus sibi pestem ac perniciem machinantur,
& comparant; idque tum maximè, cum sibi sapere
ac rebus suis optimè consulere videntur. Ita-
que semper orandus est, ut nos ipse Spiritu suo
sancto regat ac gubernet. Quicumque enim spiri-
tu DEI ducuntur, ut ait Apostolus, ij sunt filii
DEI, cæteri DEUM non propitium, sed iratum
habent. Ea sunt hodie tempora, ea est ilias malo-
rum, quorum sub pondere facile succumbere-
mus, absque Spiritus sancti robore essemus. Est
enim dulcis ille Paracletus non sanè ἀέριος; sed
consolatione perfundens fidelium animos, om-
nem intellectum superante, longeque diversis-
simâ à mundi larvis, quæ in lucta tentationum
protinus evanescent, & pro thesauris carbones
hominibus relinquunt. Date igitur huic animo-
rum vestrorum altaria, ut flammam injiciat; cor-
dium Capitolia, ut charitatem accendat; men-
tiû sacraria, ut radios suæ lucis immittat; vos to-
tos præsentate, ut puritatem infundat. In ejus
obsequio

obsequio gratissimum est & vivere, & mori. Tu
vero age,

Lux de luce, D E I majestas fulgida, flammam
Nostrorum penitis animorum infunde medullis,
Ut propiore tui radii virtute calecant.

Nullibi sufficimus sine te, sine numinis auctu

Indultuque tui: quid enim possimus? ad unum

Ausi omnes immane nefas. Verum eluc labem

Concretam; sterilesque riga pietatis; & igni

Algida corda fove; rege devia; duraque flecte:

Divinosque animos, contermina pectora caelo

Immitte, ut per Te Mundum superemus & Or-

Gandia in aetherio capturi aeterna Senatu. (cum,

FIAT! FIAT!

P. P. Rostochi sub sigillo Academiae, feria pri-
ma Pentecostes, An. clo lbc XLIIIX.

ē paradiso ejeti tenebris flammam
 nati eramus. Nunc verò per Nati-
 losam sic Deo jungimur, ut
 credentes filii Dei & æternæ glori-
 nunc filius Dei factus nostra caro
 Deus in nobis, cum nobis, inter
 adeoq; totus nobis natus & datu-
 cat, blandè ad se invitat, & delicia
 habet. Pax nobis cum Deo nunc
 conciliatio perfectissima, benevolen-
 Quis enim à Deo nos jam separabi-
 mus & frater noster factus sibi co-
 bit, quorum causam Deus ipse assu-
 suam impertit, quos velut oculi
 sponsus sponsam, aut pastor fideles
 & defendit? Quis deniq; peccatu-
 fernus ullâ ratione nos turbare aut
 tranquilla deicere possent, cum
 amus propitium, peccatores reci-
 tris instar solantem, vitam & i-
 sanctè promittentem? GAUDETE
 hoc Servatore nostro semper, & i-
 dico, GAUDETE, curas procul
 te, quia nobis adest I M M A N U
 Angelicam, quâ nato Christo
 GNUM universo orbi partum
 ciatur. Exurgat anima quæ visum
 Dominum & in Deo salutis suæ
 Canamus cum Ecclesiâ: *Grates*

ernis desti-
 anc miracu-
 incarnatum
 evadamus;
 manuel, est
 propter nos,
 amicos vo-
 er homines
 ima, recon-
 ma & imota.
 eus ipse Ho-
 quis accusa-
 s justitiam
 llam velut
 am custodit
 o, mors, in-
 te solidâ ac
 unc habea-
 afflictos ma-
 eeste nobis
 in Domino
 n Apostolo
 nihil metui-
 tate vocem
 UM MA-
 oribus nun-
 magnificet
 ico exulter.
 es reddamus
 Domi-

